

## EEN KROMME STOK

Ik heb iets met rommelig weer. Zodra het een beetje begint te waaien, moet ik naar buiten. Liefst naar de duinen of uitwaaien langs het strand. Luisteren naar de wind en de zee. Het zal het Texelse juttersbloed wel wezen.

Vanmiddag rond de klok van vieren is de wind opgestoken en nu, half de avond, trekt de wind nog meer aan. Af en toe een striem regen tegen het raam verhoogt de ruige sfeer. Zal ik nog even gaan?

De bordjes zijn al een paar weken weg vanwege de bramenpluk. De duinen zijn vrij om te struinen.

Lekker van het pad af. Het is al wel donker, maar ik ken de weg naar het Muymeer op mijn duimpje. Desnoods met ogen dicht.

Ik ga, besluit ik. Morgen kan het wel weer stil zijn, het weer wisselt met de dag. 'Ga je mee?' roep ik naar binnen. Een ontkennend gemompel is het antwoord. Ook goed, alleen kan ik zelf mijn route bepalen.

Als ik de auto het hobbelige parkeerterrein aan de voet van de duinen bij Zuid-Eierland opdraai, merk ik dat ik niet de enige ben met de gedachte om de wildernis in te trekken. In het licht van mijn koplampen zie ik in de verste hoek een donkere stationcar staan. Leeg, in de gauwigheid te zien. Ik heb niet de aandrang poolshoogte te nemen. Als het een vriend paartje is, zijn ze in horizontale positie en hebben ze vast geen behoefte aan pottenkijkers.

Ik duik dieper in mijn kraag en loop omhoog door de eerste duinenrij. De takken in het bosje aan het begin van het pad kraken onheilspellend. Even krijg ik een onaangename rilling over mijn rug. In het donker heeft het bosje altijd een beetje onzure uitstraling, ook al ben ik er al honderd keer langs geweest. Verbeeld ik het mij of is daar iemand?

Het is bijna nieuwe maan en erg donker. Ik besluit vooreerst het pad aan te houden.

Als ik na een goeie twintig minuten op gevoel links afsla naar het meer, heb ik weer de vreemde gewaarwording dat ik niet alleen ben. Wat nou, ik heb hier vaker alleen gelopen. Ik krijg toch geen last van spoken?

Ik ben niet op mijn gemak vanavond.

Na een kromming van het pad blijf ik even staan om te luisteren. Verbeeld ik het mij nou of hoor ik stemmen? In een opwelling duik ik achter een flinke duindoorn en ga gehurkt zitten wachten. Waarom en waarop weet ik niet, maar ik doe het gewoon. Mijn verstand zegt dat ik gek ben, maar mijn gevoel is sterker.

Doodstil, zonder me te bewegen blijf ik wachten en dan ineens zie ik twee donkere schimmen die geluidloos mijn kant opkomen. Mijn hart slaat een paar slagen over en bonkt dan mijn ribben uit mijn lijf.

Als ze voorbij zijn, durf ik me nog een tijdlang niet te verroeren. Allerlei gedachten tolleren door mijn hoofd. Heb ik onze onverschrokken strandjutter Cor Ellen niet eens horen zeggen dat er soms lui in de duinen lopen, waar zelfs hij met een boog omheen gaat?

Als dit eens van die personen zijn? Is het verstandig om door te gaan? Mens, zeg ik tegen mezelf, voor hetzelfde geld zijn het lui die net als jij van ruw weer houden. Wind je niet op, doe normaal.

Ik ga verder, maar niet helemaal op mijn gemak. Voelsprietten alle kanten uit. Ik passeer het kleine zijpad dat naar beneden door het riet naar het water loopt en beklim even later omzichtig het plateau vanwaar ik over het meer kan uitkijken. Geen mens te zien. Opgelucht haal ik adem.

De twee duistere figuren zijn verder gegaan.

Naar het Oorlogschip, neem ik aan.

Dus toch gewone wandelaars. Ik heb me druk gemaakt om niks.

Ik sla mijn benen over de balustrade en zit een poosje te luisteren naar de wind, die vanaf de overkant allerlei nachtelijke geluiden mijn kant op waait.

Dit is mijn Muy, mijn eigen, vertrouwde duingebied. Hier kan mij niets gebeuren. Ik geniet. Maar ondanks de trui onder mijn jas begin ik het na een stief kwartiertje toch koud te krijgen. Ik moet maar weer eens verder en langzaam op huis aan. Net als ik besluit om op te stappen zie ik twee lichten die aan en uit knipperen. Tweemaal kort en even daarna nog twee maal, weer kort. Ik ben meteen klaarwakker. Na een minuut of wat herhaalt het ritueel zich.

Wat mag dat wezen?

Vast geen meeuw met een zaklantaarn. Een schoolklas op speurtocht sluit ik ook uit.

Mijn gevoel zegt mij dat er iets niet klopt. Zouden die verhalen over drugssmokkel langs de kust dan toch waar zijn? Wat moet ik doen? Móet ik wat doen? Wie zijn er nog meer op de been vannacht? Mensen die met drugs te maken hebben zijn over het algemeen geen gezellige jongens en ik denk niet dat het slim is om de held uit te gaan hangen.

Voorzichtig even kijken dan? Ik ken hier de weg. Maar nog voor ik mijn plan ten uitvoer kan brengen hoor ik snelle voetstappen naar boven komen en ik laat me pardoes plat neervallen achter het plateau.

Ik hoor opgewonden stemmen. Er wordt druk overlegd. Veel kan ik niet uit het gesprek opmaken, maar de flarden die ik opvang, staan me niet aan. Het lijkt erop dat ik op lui uit een verhaal van Cor Ellen ben gestuit. Ik druk me nog dichter tegen de grond en hoop dat ze me niet zien. Prijs mezelf gelukkig dat ik een donkere jas aan heb.

Ineens meen ik een stem te herkennen en ik spits de oren. Hoor ik dat goed? Dat lijkt verdacht veel op..., maar dat kán niet. Iemand die zo goed aangeschreven staat op allerlei gebied houdt zich tot niet met duistere zaken bezig? Ik moet me vergissen.

Door de schok van de ontdekking dwaal ik even met mijn gedachten af en wordt weer op de realiteit gedrukt doordat de voorste man rakelings langs mijn hoofd het kronkelend paadje om de nol af loopt, richting zee, gevolgd door de anderen. Vier man tel ik.

Ik slaak een zucht van verlichting als ze allemaal voorbij zijn; niemand heeft me gezien gelukkig en ik heb genoeg gehoord. Ik wil met deze lui niks te maken hebben. Mijn leven wagen voor een heldhaftig krantenartikel: Onverschrokken Texelse sleutel in oprollen drugsbende. No way. Rechtsomkeert, naar huis!

Ik laat het pad voor wat het is en ga dwars door de duinen richting auto. Even loop ik vast in het wilgenlandschap en verstep mij in een van de vele, door de koeien getrapte gaten. Dan loop ik omzichtig om de poel, alle zintuigen op scherp, door het naargeestige bosje, naar het parkeerterrein. De stationcar staat er niet meer.

Het is al tegen tweeën als ik naast mijn kameraad onder de dekens schuif. 'Je bent lang weggebleven,' zegt hij, even wakker wordend. 'Waar ben je heel geweest?'

Omdat ik weet dat hij op dit uur van de nacht, maar ook later geen uitgebreide routebeschrijving wil horen, beperk ik me tot: 'Rond.'

'Kom je voeten maar even warmen,' zegt hij dan nog lief en is weer vertrokken.

Ik kan de slaap niet vatten.

De gedachten tollend rond in mijn hoofd. Heb ik me vergist in die stem of is hij het toch? Wat moet ik dan doen? Hem er zelf op aanspreken of de politie bellen met mijn

vermoeden? Is het gevaarlijk me ermee te bemoeien en wat is mijn plicht als burger? Ik kom er niet uit.

Het is al tegen zessen als eindelijk de slaap zich over mij ontfermt. Om zeven uur gaat weer genadeloos de wekker.

Alsof de duvel ermee speelt. Om mijn gedachten wat te verzetten ga ik half de ochtend naar de vogeltuin van Eureka. Laat me tussen het bamboe en de rijkelijk bloeiende passiebloemen door Trees verwennen met koffie en een lekkere appelpunt. Even tot rust komen.

Maar wie komt daar voorbij als ik net het kopje naar mijn mond breng? Gewoon als huisvader met zijn kleine jongetje samen vogeltjes kijken? Hij! Van schrik giet ik een golf koffie over mijn trui. Wat doet die boef hier!

'Kijk eens pappa, wat een mooie kleur!. Weet jij hoe die vogel heet?' klinkt dan een opgetogen stemmetje, vol vertrouwen in de kennis van zijn vader. Verrukt wijst het kind naar een voorbij schietende blauwe schicht. 'O kijk eens, nog een mooie. Mag ik hem aaien?'

'Goh meid, wat hep jee nou? Zal ik effies een doekie voor je zoeken? Wat kiek je broes, ister wat?' vraagt Trees lachend als ik wat verwezen met een natte vlek op mijn trui de tuin uit kom.

'Nee joh, niks aan de hand. Ik schrok van een vogeltje dat ineens rakelings langs me schoot. Een kolibrietje of zo,' verzin ik gauw wat en pak het sopdoekje aan.

'Nou, zo is het wel skoon, denk ik', zegt ze dan. 'Je ken weer voor de kramen langs hoor, 't droogt vanzelf. Hier hep je een nieuw bakkie, 't are hew je niks meer an,' schenkt ze hartelijk een nieuwe mok vol.

Ik ga terug de tuin in. Quasi argeloos drentel ik wat rond, zorgend dat ik hem tegenkom en begin een gesprek: 'Mooi he, al die kleuren. Hou je daar ook zo van? Op Texel hebben we anders ook mooie vogels, al zijn ze dan niet zo bont als deze hier. En wildernis. Het duinpad van de Hors naar Paal 9. En niet te vergeten de Muy...'

Met spanning wacht ik zijn antwoord af, ondertussen proberend zo nonchalant mogelijk te kijken. 'Soms gebeuren daar rare dingen,' vervolg ik dan, als hij geen krimp geeft.

'Hoe zo,' vraagt hij voorzichtig. 'Heb je wat gezien of gehoord?'

'Dat niet direct,' zeg ik, op mijn hoede, 'maar soms hoor je toch wel eens wat. 't Is er eenzaam. Zou best een goeie plek zijn om eens wat aan land te brengen.'

'Je bedoelt drugs?' lacht hij dan.

'Zou toch kunnen? Texel heeft ook zo zijn gebruikers. Misselijke lui overigens, die rijk worden van andermans ellende. Ik heb geen goed woord voor dat volk over,' barst ik dan los, even vergetend waar ik mee bezig ben.

'Je kunt het ook anders bekijken,' zegt hij dan. Stel nou eens dat zo'n dealer iets goeds met dat geld zou doen voor de plaatselijke gemeenschap. Een noodlijdende sportclub sponsoren of het Tesselhuus, een bedrijf uit de moeilijkheden helpen, ik noem maar iets,' oppert hij. 'Zeg maar, een rechte slag met een kromme stok, wat vind je daar dan van?'

'Het blijft gaan over de rug van de verslaafde,' hou ik vol. 'Het zal je kind maar wezen.' En wijzend op het kleine ventje dat met grote ogen naar zijn vader opkijkt: 'Dat jochie wordt ook eens vijftien, zestien jaar en gaat zijn eigen gang. En dan?'

'Ik ben al groot hoor, zóveel!' zegt het kleine potje en houdt trots een paar vingers op.

'Mevrouw, 'zegt de man dan ineens formeel, mij strak aankijkend, 'we kunnen hier nog lang en breed over doorpraten, maar het is ons probleem niet, toch? Kom jong, we gaan naar mamma.'

Kijkend naar die twee verdwijnende ruggen, een grote en een kleine, blijf ik achter met een onbestemd gevoel. Loop nog een rondje langs de vogels, de zaak om en om kerend en alles op een rijtje zettend. Thuisgekomen pak ik de telefoon.

*Corrie Timmer*